

JO CONFESSO...

Per començar he de dir amb tota justícia que tinc molts de motius per a mirar el meu passat amb gratitud si més no per les innombrables experiències de misericòrdia de les que he pogut gaudir en la meua vida de batejat, de prevere, de bisbe... Mai podré agrair-les com el Bon Déu i els germans es mereixen.

Tanmateix, vull animar a viure el present també amb la mateixa gratitud i obrir-nos al futur amb més confiança, amb una certa passió, que s'ha de traduir en iniciatives constructives i en la remoció de tot allò que pugui ser un entrebanc per a la lliure circulació de la vida.

Duent endavant el nostre PROIECTE PASTORAL DIOCESÀ ja hem pogut viure 3 Assemblees diocesanes amb accents molt precisos: ENTRE TOTS I PER AL BÉ DE TOTHOM (1^a); LA INICIACIÓ CRISTIANA (2^a); LA PRESENCIA D'ESGLÉSIA EN EL MÓN (3^a). Avui vivim la 4ª posant l'accent amb LA NOSTRA QUALITAT ESPIRITUAL, en coherència amb el Missatge que vaig dirigir a la Comunitat Diocesana al començament del curs pastoral 2012-2013. El nostre és un llarg camí que, de la mateixa manera que no ha partit de zero, sinó tenint molt en compte passat i present del nostre Bisbat, també vol mirar el futur amb llums llargues.

Us ho he dit de moltes maneres: el secret de l'anomenada 'espiritualitat de comunió', que tantes vegades repetim en la nostra època postconciliar, rau en actituds com les recomanades per l'apòstol Pau: viure "apassionats per fer el bé" (Tit 2,14) o "portar les càrregues els uns als altres" (Gal 6,2), o també no fer res "per rivalitat ni per arrogància; amb tota humilitat, considereu els altres superiors a vosaltres mateixos. Que no miri cadascú per ell, sinó que procuri sobretot pels altres..." (Filip 2,3-5).

Amb aquests fonaments ens sentim cridats a construir futur alimentats per aquella esperança (1Pe 1,3) que va fer tornar als apòstols a aplegar-se després de la Resurrecció, i als desconsolats deixebles d'Emmaús a donar mitja volta cap a Jerusalem. Avui ens cal desvetllar aquest mateix moviment d'esperança si volem donar un nou impuls a la fe i a la convivència fraterna. Quan les persones ja no esperen res, viuen 'des-animades', (quasi bé com a mortes). És l'esperança la que mou la vida i hem d'oferir motius d'esperança al nostre voltant.

Quan en una comunitat, una parròquia, una institució religiosa, un poble... torna a florir l'esperança, hi ha recuperació, es desvetllen noves energies, s'atreuen noves incorporacions. No hi ha cap campanya publicitària que pugui fer allò que aconsegueix l'esperança. Ens ho mostra la vida diària: els mateixos professionals asseguren que cap medicina té sobre un malalt millor efecte com quan el metge li assegura que té bones esperances per a la seva curació.

Ser sembradors d'esperança és la vocació dels que seguim Jesús, és el nostre do a la societat. Una Esperança que està fonamentada en la certesa de l'amor de Déu manifestat en Jesús i, per això, "no desil·lusiona" (Rom 5,5).

L'esperança és una dimensió de la vida cristiana que adquireix avui especial importància. Les èpoques de crisi són moments propicis pel renéixer de l'esperança i cal que els creients en donem raó de la nostra (2Pe 3,15). El futur de la humanitat està en mans d'aquells que sàpiguen donar a les generacions futures raons per viure i raons per esperar (GS 31).

L'esperança és el motor de la nostra vida perquè som essers inacabats, en projecte.... Les expectatives immediates són variades i s'ha dit que l'esser humà es mesura pels seus desitjos. Però aquesta actitud humana fonamental adquireix des de la fe nous horitzons i energies, perquè allò que esperem no és només que "continui" el present. Desitgem allò "nou". Ens interessa el futur com a diferent radicalment del present. Per això el nostre cor està "inquiet" (St. Agustí).

I aquesta és la profunda paradoxa del viure humà. Voler viure, con-viure, sentir-se arrelat en aquest món de manera que la mort es presenta com el tall més dur de la vida humana, però, al mateix temps, experimentem una tendència irresistible cap a un futur absolutament nou, la qual cosa constitueix un desafiament existencial.

El creient té avui la doble sensació de que el món necessita més que mai el profeta de l'esperança, però al mateix temps sent que el missatge ofert per ell sembla no interessar. És com si es repetís de nou l'escena de Pau en l'Areòpag (Act 17,32).

"La fe és garantia del que s'espera, la prova de les realitats que no es veuen" (Hebr 11,1). De fet, creure és esperar i a esperar s'aprèn arriscant, caminant, fent... per a lo qual ens cal també la reflexió, l'oració, la revisió a la llum de promesa de Déu.

Els creients, i la comunitat cristiana en general, necessitem avui redescobrir les fonts de la nostra esperança i reafirmar la pròpia actitud teològica: tenim un nucli fonamental en el nostre credo, la Promesa de Déu que se'ns ha manifestat en Jesucrist, especialment en la seva Mort i Resurrecció, i que ens assegura que hi ha un futur per a l'home i un futur per al món. En la glorificació de Jesús reconeixem que Déu està fent ja noves totes les coses, i per això esperem i confiem que la humanitat sencera, i el món íntegrament, aconseguirà la plenitud.

Déu ha intervingut ja en la història del poble i de la humanitat d'una manera definitiva. Allò nou ja ha començat: l'esperança oberta en l'horitzó de la fe no és una esperança que va al marge de la història; la història és el lloc on esdevé la salvació de Déu, i el Déu vivent que ens ha donat la llibertat és el que empeny cap endavant els nostres esforços.

L'esperança en el Déu veritable es demostra creient en la seva promesa i treballant de manera obstinada i progressiva en la transformació del món. Els creients sabem la direcció que apunta la Història: una direcció de germanor per a tothom, de llibertat per a tothom, de vida per a tothom; i el nostre missatge no es mostra eficaç si no va carregat d'aquesta espera activa.

El Concili Vaticà II va tenir especial interès en refutar l'acusació que la religió era l'opi del poble, i per això subratlla que viure la fe en les promeses de Déu i viure la caritat porta als cristians a comprometre's en la construcció d'un món digne de l'home (GS 34.38-40.43...). La fe no ens dóna cap instrument o programa concret. Els creients hem de realitzar aquesta tasca d'una manera creativa i associada, "esperant" en el Déu que ens fa créixer fins la mesura digna del seu projecte per cadascú, perquè l'home no es gloriï de les seves pròpies obres. El futur absolut, definitiu, per a nosaltres i per a la història cal acollir-ho com a gràcia, doncs és el mateix Déu comunicat en plenitud. Això dóna consistència a la nostra vida: "En Ell ens movem, som" i definitivament serem. I esperant així, vivint en la dinàmica del provisional, anem adquirint la llibertat progressiva... patint per allò que "encara no és" i compromentent totes les nostres energies en promoure allò que "ha de ser", però concentrant-les i fent-les rendir en allò que és possible. S'espera l'hora de Déu, caminant cap a ella (2Pe 3,12).

Esperar és, per tant, vetllar, prestar atenció als "signes dels temps"; en actitud de recerca..., atents a les manifestacions de Déu en cada moment.

Esperar és tenir el coratge de viure el present (no utopies), sense evadir-se en un passat que ja no tornarà o en un futur que encara no és, tot i que està obert a la nostra creativitat.

I l'esperança es fa també experiència de comunitat (Poble de Déu, Església pelegrina) en la que anem compartint l'existència i complementant-nos i beneficiant-nos els uns dels dons dels altres. D'aquesta manera, mantenim la FIDELITAT AL PROJECTE PASTORAL DIOCESÀ que s'ha anat especificant en les 4 CARTES que us he dirigit al principi de cada curs, i que són la concreció de l'esperança per als propers anys.

Aquesta és la millor manera de viure l'Any de la Fe. Només en l'experiència de la comunitat tenim la força d'esperar, i podem percebre que és el mateix i únic Esperit que ens empeny cap a la meta definitiva.

Rebeu la salutació agraïda del vostre germà bisbe,

